

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 331/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Lemešom, Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 506/2014 a jeho uznesením č. k. 11 Co 506/2014-160 z 29. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Matúšom Lemešom, Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 506/2014 a jeho uznesením č. k. 11 Co 506/2014-160 z 29. mája 2015 o neprípustnosti vstupu sťažovateľky do označeného konania ako vedľajšieho účastníka.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

«V právnej veci navrhovateľov [REDAKOVANÉ] a spol. proti odporcom [REDAKOVANÉ] a spol. o určenie nehnuteľnosti do dedičstva, ktorá bola vedená na Okresnom súde Košice - okolie pod č. k. 14 C 205/2006, t. č. vedená na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 11 Co 506/2014, Sťažovateľka dňa 24. 06. 2014 oznámila Krajskému súdu v Košiciach, že vstupuje podľa § 93 ods. 1 O. s. p. do predmetného konania ako vedľajší účastník popri odporcoch [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Svoj právny záujem na výsledku konania Sťažovateľka odôvodnila tým, že na Okresnom súde Košice - okolie sa pod č. k. 7 C/17/2008 vedie konanie v právnej veci navrhovateľov [REDAKOVANÉ] (Sťažovateľka) a spol. proti odporcom [REDAKOVANÉ] a spol. o určenie, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], a to parcela č. [REDAKOVANÉ] – záhrady o výmere 2 428 m², parcela č. [REDAKOVANÉ] – orná pôda o výmere 28 840 m², parcela č. [REDAKOVANÉ] – orná pôda o výmere 1 662 m² zapísané na LV č. [REDAKOVANÉ] v podiele 1/2 (ďalej len „Nehnuteľnosti“) patria do dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], zomrelom dňa [REDAKOVANÉ]. Uvedené nehnuteľnosti boli v minulosti evidované na pozemnoknižnej vložke č. [REDAKOVANÉ] (ďalej aj ako „PKV č. [REDAKOVANÉ]“).

Napádaným rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie zo dňa 05. 06. 2013 č. k. 14 C/205/2006 (t. j. konanie, do ktorého chcela Sťažovateľka vstúpiť ako vedľajší účastník) bolo však o. i. rozhodnuté, že totožné Nehnuteľnosti (parc. č. [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ]) patria do dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] a zomrelom dňa [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľka mala za to, že napádaný rozsudok vychádza z nesprávne zisteného skutkového a právneho stavu a to z nasledujúceho dôvodu:

██████████, nar. ██████████ a ██████████, nar. ██████████ boli bratia. Predmetné Nehnutelnosti patrili pôvodne do vlastníctva ██████████, ktorý bol ich predkom – starým otcom. Tieto Nehnutelnosti zdedil po ██████████ ako jediný dedič výlučne ██████████ a to na základe uznesenia štátneho notárstva v Košiciach č. D 736/63-16 zo dňa 22. 02. 1964 o prejednaní pozostalosti po ██████████.

Z predmetného uznesenia vyplýva, že Nehnutelnosti, v minulosti zapísané v PKV č. ██████████, kat. územie ██████████, v podiele ½, boli odovzdané ██████████ a to na základe dohody ostatných spoludedičov. Účastníkom tejto dohody bol aj ██████████ (viď čl. II uznesenia) a samotná skutočnosť uzavretia dohody je nesporná z čl. III uznesenia: „Nakoľko však dedičia sa pokonali v tom zmysle, že pozostalosť má byť odovzdaná výlučne ██████████...“.

Na základe uvedeného je nesporné, že ak sa ██████████ v zmysle uznesenia štátneho notárstva zo dňa 22. 02. 1962 preukázateľne spolu s ostatnými spoludedičmi vzdal predmetných Nehnutelnosti v prospech ██████████, je právne vylúčené, aby bol ██████████ ku dňu svojej smrti (██████████) ich vlastníkom. Z tohto dôvodu sa nemožno stotožniť so závermi Okresného súdu Košice - okolie v napádanom rozsudku, že predmetné Nehnutelnosti patria do dedičstva po nebohom ██████████, nar. ██████████.

Krajský súd v Košiciach uznesením č. 11 Co/506/2014-160 zo dňa 29. 05. 2015 rozhodol, že vstup Sťažovateľky, ako vedľajšej účastníčky na strane odporcov do konania nie je prípustný. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že záujmy Sťažovateľky sú v zjavnom rozpore so záujmami odporcov aj navrhovateľov. Záujem Sťažovateľky na výsledku tohto konania je podľa názoru krajského súdu len majetkový, pretože sama v inom konaní vedenom na Okresnom súde Košice – okolie tvrdí, že časť parciel (konkrétne parc. č. ██████████, ██████████), o ktorých súd prvého stupňa rozhodol, že patria do dedičstva po neb. ██████████, nar. ██████████, zomr. ██████████, naposledy bytom ██████████, patria do dedičstva po nebohom ██████████, nar. ██████████, zomrelom ██████████, po ktorom je právnu nástupkyňou Sťažovateľka. Podľa odvolacieho súdu Sťažovateľka teda nemá právny záujem na úspechu odporcov v tomto konaní, pretože rozhodnutím vo veci nebude dotknuté jej právne postavenie.»

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza:

«Sťažovateľka sa domáhala vstupu do konania č. 11 Co/506/2014, nakoľko mala eminentný právny záujem na jeho výsledku. Predmetom tohto konania je vyriešenie otázky vlastníctva identických nehnuteľností, ako v konaní vedenom na Okresnom súde Košice - okolie sa pod č. k. 7 C/17/2008, v ktorom je Sťažovateľka navrhovateľkou. Je zrejmé, že ak Krajský súd v konaní č. 11 Co/506/2014 potvrdí rozsudok prvostupňového súdu, ergo, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ], bude spochybnená vecná pasívna legitímácia odporcov v konaní č. 7 C/17/2008.

K takémuto záveru dospel aj Okresný súd Košice - okolie, ktorý uznesením č. 7 C/17/2008-168 zo dňa 10. 11. 2014 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Košice – okolie pod č. k. 14 C/205/2006 (t. č. vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod č. k. 11 Co/506/2014)...

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že nemôže obstať ani právny názor Krajského súdu o tom, že záujmy Sťažovateľky „sú v zjavnom rozpore so záujmami odporcov, resp. jej záujmy sú protichodné k záujmom odporcov.“ S týmto názorom sa nie je možné stotožniť, nakoľko tak Sťažovateľka, ako aj odporcovia majú záujem na zamietnutí žalobného návrhu v konaní č. 14 C/205/2006, resp. č. 11Co/506/2014. Sťažovateľka nerobí sporným, že v inom konaní (7 C/17/2008) vystupuje ako navrhovateľka, ktorej žalobný návrh smeruje práve voči odporcom, avšak v konaní, do ktorého chcela vstúpiť ako vedľajší účastník, sú jej záujmy úplne totožné so záujmami odporcov.

Vychádzajúc z uvedeného zastávame názor, že neboli dané zákonné dôvody, pre ktoré Krajský súd v Košiciach nepripustil vstup sťažovateľky, ako vedľajšej účastníčky, do konania č. 11 Co/506/2014.

Domnievame, sa že Krajský súd v Košiciach sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal viacerými podstatnými skutočnosťami, čím dospel k nesprávnemu záveru a Sťažovateľke znemožnil vstup do konania. Takýmto spôsobom porušil právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je esenciálnou zložkou a praktickou realizáciou práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 45 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

... máme za to, že Krajský súd v Košiciach sa dostatočne nezaoberal argumentmi Sťažovateľky tak, aby riadne vysvetlil svoje rozhodnutie. Bez relevantného vysporiadania sa s týmito argumentmi je zrejmé, že v prípade Sťažovateľky došlo k porušeniu označených základných práv, ktoré sú konkretizované právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„Základné právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Sťažovateľky [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], bolo porušené uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 05. 2015 č. 11 Co/506/2014-160 a konaním, ktoré mu predchádzalo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29. 05. 2015, č. 11 Co/506/2014-160 a vracia vec na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť Sťažovateľke trovy konania v sume 296,44 Eur do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa, JUDr. Matúša Lemeša, advokáta so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení

jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľka odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne ako v podanom odvolaní proti tomuto rozsudku krajského súdu) uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 506/2014-160 z 29. mája 2015 tým, že krajský súd

- riadne (vyčerpávajúcim spôsobom) neodôvodnil svoje uznesenie, ktorým rozhodol o tom, že vstup sťažovateľky ako vedľajšej účastníčky na strane odporcov do konania sp. zn. 11 Co 506/2014 nie je prípustný, a preto je napadnutý rozsudok krajského súdu zjavne neodôvodnený, porušujúci jej označené základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

V obsahu práv podľa čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

K sťažovateľkou namietanej neodôvodnenosti a nesprávnosti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

V súvislosti s námietkou sťažovateľky ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo

arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V uznesení krajského súdu č. k. 11 Co 506/2014-160 z 29. mája 2015, ktorým tento súd rozhodol, že vstup sťažovateľky ako vedľajšej účastníčky na strane odporcov do konania nie je prípustný, sa uvádza:

«Dňa 24. 6. 2014 odvolaciemu súdu oznámila [REDAKOVANÉ]... že vstupuje podľa § 93 ods. 1 O. s. p. do predmetného konania na strane odporcov. Svoj právny záujem na výsledku konania odôvodnila tým, že na Okresnom súde Košice - okolie sa pod č. k. 7 C 17/2008 vedie konanie v právnej veci navrhovateľov [REDAKOVANÉ] a spol. proti odporcom [REDAKOVANÉ] a spol., o určenie, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ]... parc. č. [REDAKOVANÉ], parc. č. [REDAKOVANÉ]... zapísané

na LV [REDACTED] v podiele 1/2 patria do dedičstva po nebohom [REDACTED]... Uvedené nehnuteľnosti boli v minulosti evidované na pzkn č. [REDACTED]. Napádaným rozsudkom súdu prvého stupňa bolo však okrem iného rozhodnuté, že totožné nehnuteľnosti (parc. č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]) patria do dedičstva po nebohom [REDACTED]... [REDACTED] sa však predmetných nehnuteľností vzdal v prospech svojho brata [REDACTED] [REDACTED], čo vyplýva z uznesenia štátneho notárstva č. D 736/63-16 z 22. 2. 1964, preto je právne vylúčené, aby bol ku dňu svojej smrti ich vlastníkom. Preto nie je správny záver Okresného súdu Košice - okolie v napádanom rozsudku, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom [REDACTED]. V dedičskom konaní o novoobjavenom majetku po poručiteľovi [REDACTED] č. 19 D 31/2005 tento majetok... následne dedili rovnakým podielom jeho dve dcéry [REDACTED] v podiele 1/4 a [REDACTED] v podiele 1/4. [REDACTED] bol v čase svojej smrti... výlučným vlastníkom celej pzkn [REDACTED] (t. j. parc. č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]) a to 1/2 pzkn č. [REDACTED] pod B1 titulom dedičského osvedčenia po svojom starom otcovi [REDACTED] (D 736/63-16 z 22. 2. 1964), je preto právne vylúčené, aby tento podiel pripadol do vlastníctva nástupcov [REDACTED] vydržaním alebo aby bol určený do dedičstva po neb. [REDACTED] [REDACTED] ... a 1/2 pzkn č. [REDACTED] pod B2 titulom dedičského osvedčenia po svojom otcovi [REDACTED] (D 1953/48 z 1. 4. 1950), pričom túto skutočnosť nerobili nikdy účastníci konania spornou a t. č. sú právnymi nástupcami tohto podielu dcéry [REDACTED] v podiele 1/4 [REDACTED] a v podiele 1/4 [REDACTED] [REDACTED].

Navrhovatelia nesúhlasili so vstupom vedľajšej účastníčky do konania, žiadali návrh zamietnuť (správne nepripustiť vstup, pozn. odvolacieho súdu). K meritu podania uviedli, že ho nepokladajú za relevantné, pretože pozemno-knižnými vlastníkmi nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania boli [REDACTED] s manželkou [REDACTED], rod. [REDACTED] a nie právny predchodca účastníkov konania [REDACTED], preto tieto nehnuteľnosti nemohli byť predmetom dedičského konania po [REDACTED].

Oporcovia namietali vstup vedľajšej účastníčky ako neprípustný nielen pre absolútne vylúčený akýkoľvek záujem vedľajšej účastníčky podporovať odporcu v 3. rade, ale najmä preto, že záujmy vedľajšej účastníčky sú v zjavnom rozpore so záujmami odporcov, resp. jej záujmy sú protichodné k záujmom účastníkov tak na strane

odporcov ako aj navrhovateľov. Zo samotného odôvodnenia vstupu vedľajšej účastníčky je zrejmé, že táto v inom súdnom konaní popiera vlastnícke práva odporcov v 1. a 2. rade k nehmuteľnostiam, o ktorých je prebiehajúce odvolacie konanie. Ak by teda vedľajšia účastníčka mala skutočný záujem na výsledku odvolacieho konania, musela by predovšetkým uznať vlastnícke práva odporcov. Odporcovia navrhli, aby odvolací súd rozhodol o neprípustnosti vedľajšieho účastníctva [REDACTED]...

Zmyslom vedľajšieho účastníka je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov – jednej zo strán, a to za predpokladu, že vedľajší účastník má právny záujem na výsledku sporu, t. j. na víťazstve účastníka, na ktorého strane chce vystupovať. Musí ísť o záujem existujúci, nestačí len záujem morálny či majetkový. Právny záujem na výsledku sporu má ten, koho právne postavenie bude priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené rozsudkom vydaným v spore. Právny záujem treba posudzovať podľa hmotného práva.

Súd z vlastnej iniciatívy neskúma splnenie podmienok na vstup vedľajšieho účastníka; ak nebola podaná námietka neprípustnosti vstupu vznesená účastníkom konania, stáva sa tretia osoba vedľajším účastníkom bez toho, aby jej v tom súd svojím rozhodnutím mohol zabrániť. Ak bola vznesená námietka neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka, je potrebné tvrdiť a preukázať právny záujem na výsledku sporu, teda na víťazstve toho účastníka, ktorý v spore, ku ktorému pristupuje. Právny záujem na výsledku sporu medzi účastníkmi má ten, ktorého právne postavenie bude priaznivo alebo nepriaznivo ovplyvnené rozsudkom vydaným v tomto spore. Rozhodnutie súdu o pripustení tretej osoby do konania ako vedľajšieho účastníka na niektorej z procesných strán teda predpokladá možnosť existencie záväzku, ktorý je v spojitosti s predmetom daného konania, ktorý však nie je predmetom tohto konania. Ak je právny záujem vedľajšieho účastníka podľa hmotného práva na výsledku konania k pristupujúcemu účastníkovi opodstatnený, je oprávnený pristúpiť k nemu do konania ako vedľajší účastník.

V prejednávanej veci navrhovatelia a odporcovia sa zhodli na nesúhlasnom stanovisku k vstupu vedľajšej účastníčky do konania na strane odporcov, preto bolo vecou vedľajšej účastníčky, aby bez akýchkoľvek pochybností preukázala, že na výsledku konania má právny záujem.

Odvolací súd sa stotožňuje s námietkami odporcov, že záujmy vedľajšej účastníčky sú v zjavnom rozpore s ich záujmami, resp. jej záujmy sú protichodné k záujmom odporcov

odôvodnenia v uvedených otázkach. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru, ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor krajského súdu svojím vlastným.

Ústavný súd s odkazom na svoju stabilnú judikatúru napokon uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie tohto práva (I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 11 Co 506/2014-160 z 29. mája 2015 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2017